

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Zástupce

Mgr. Jan Dáňa
advokát
IČO 662 54 116
Václavské náměstí 837/11
110 00 Praha 1

Instituce

Česká pojišťovna a.s.
IČO 452 72 956
Spálená 75/16
110 00 Praha 1

Zástupce

Mgr. Robert Němec, LL.M.
advokát
IČO 662 41 821
Jáchymova 26/2
110 00 Praha 1

Č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 27

Praha 13. 3. 2019

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 19. 5. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o vydání bezdůvodného obohacení ve výši pojistného uhrazeného na základě pojistné smlouvy č. ■ ze dne 5. 12. 2011 se zákonným úrokem z prodlení, o námitkách Instituce ze dne 12. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 16, a o námitkách Navrhovatele ze dne 20. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 17, proti nálezů finančního arbitra ze dne 5. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 13, takto:

Námitky instituce, Česká pojišťovna a.s., IČO 45272956, se sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1, doručené finančnímu arbitrovi dne 12. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 16, proti nálezů finančního arbitra ze dne 5. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 13, a námitky navrhovatele, ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 20. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 17, proti nálezů finančního arbitra ze dne 5. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 13, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 5. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 - 13, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá vydání bezdůvodného obohacení ve výši zaplaceného pojistného se zákonným úrokem z prodlení, protože pojistná smlouva, kterou s Institucí uzavřel, je neplatná z důvodu její neurčitosti a rozporu se zákonem.

Finanční arbitr rozhodl ve sporu mezi Navrhovatelem a Institucí nálezem ze dne 5. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/555/2017 – 13 (dále jen „Nález“).

Finanční arbitr zjistil, že dne 5. 12. 2011 uzavřel Navrhovatel s Institucí pojistnou smlouvu č. ■ označenou jako *Životní pojištění PROFI Invest* s počátkem pojištění dne 1. 1. 2012 a pojistnou dobou 30 let, s pojištěním pro případ smrti nebo dožití, s garantovanou pojistnou

částkou pro případ smrti ve výši 10.000 Kč, s ročním pojistným ve výši 38.000 Kč (dále jen „Pojistná smlouva“).

Finanční arbitr nezjistil, že by se součástí Pojistné smlouvy nestaly Všeobecné pojistné podmínky pro životní pojištění schválené představenstvem České pojišťovny a.s. dne 14. 9. 2004 pod č. j. 4 (dále jen „Všeobecné pojistné podmínky“) a Doplňkové pojistné podmínky ŽP-DPP-DIM-0003 (dále jen „Doplňkové pojistné podmínky“).

Ze shromážděných podkladů vyplynulo, že pojištění sjednané Pojistnou smlouvou zaniklo ke dni 20. 4. 2017.

V řízení finanční arbitr zjistil, že smluvní ujednání Doplňkových pojistných podmínek, konkrétně čl. 1 bod 3.1 Doplňkových pojistných podmínek o strhávání nákladů: „3.1. *Pojistitel je oprávněn od data počátku pojištění první den každého zúčtovacího období snižovat kapitálovou hodnotu pojištění o počáteční a správní náklady stanovené podle pojistně technických zásad pojistitele*“ a čl. 1 bod 1.6 a 1.7 Doplňkových pojistných podmínek, který upravuje strhávání rizikového pojistného za životní pojištění tak, že „1.6. *Pojistitel je oprávněn od data počátku pojištění první den každého zúčtovacího období snižovat kapitálovou hodnotu pojištění o rizikové pojistné za základní pojištění. 1.7. Rizikové pojistné za základní pojištění stanoví pojistitel podle pojistně technických zásad pojistitele, především s ohledem na pohlaví a věk pojištěného, pojistnou částku platnou pro aktuální zúčtovací období a na zdravotní stav pojištěného k datu sjednání pojištění nebo k datu poslední změny pojistné částky nebo pojistného*“ a čl. 8 odst. 3 Všeobecných pojistných podmínek upravující odkupné tak, že „[v]ýši odkupného pojistitel stanoví podle pojistně technických zásad“ ve spojení s čl. 1 bodem 8.3 Doplňkových pojistných podmínek: „Odkupné se určuje jako část nespotřebovaného pojistného ukládaná pojistitelem jako technická rezerva vypočtená pojistně matematickými metodami k datu zániku pojištění“, jsou neplatná podle § 37 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění ke dni uzavření Pojistné smlouvy (dále jen „starý občanský zákoník“), protože jsou neurčitá.

Při posuzování oddělitelnosti neplatných smluvních ujednání od ostatních částí Pojistné smlouvy finanční arbitr musel dovodit neplatnost Pojistné smlouvy jako celku, neboť nezjistil, že by bylo možné oddělit neplatná ujednání o nákladech a rizikovém pojistném od ostatních ujednání Pojistné smlouvy, protože nedovodil vůli Instituce uzavřít Pojistnou smlouvu, která by poskytovala Navrhovateli pojistnou ochranu a správu investice bezúplatně.

Po posouzení námítky promlčení, kterou Instituce v řízení důvodně vznesla k nároku Navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení, dospěl finanční arbitr k závěru, že Instituce je povinna vydat Navrhovateli bezdůvodné obohacení z Pojistné smlouvy ve výši 17.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 5. 5. 2017 do zaplacení. Finanční arbitr současně výrokem III. Nálezu uložil Instituci povinnost zaplatit sankci ve výši 15.000 Kč podle § 17a zákona o finančním arbitrovi.

3. Námítky Navrhovatele proti Nálezu

Námítky Navrhovatele směřují proti výroku II. Nálezu.

Navrhovatel se ztotožňuje se závěrem finančního arbitra o absolutní neplatnosti Pojistné smlouvy, neztotožňuje se však se závěrem finančního arbitra, že neplatnost ujednání o nákladech způsobuje neplatnost celé smlouvy, neboť tato ustanovení jsou podle něj oddělitelná od zbytku Pojistné smlouvy, aniž by došlo k narušení jejího účelu, zejména se pak neztotožňuje s argumentací finančního arbitra odůvodňující tuto neoddělitelnost ekonomickým zájmem Instituce. Navrhovatel se domnívá, že bez těchto ustanovení zůstanou vzájemná práva a povinnosti smluvních stran nedotčena.

Navrhovatele namítá, že finanční arbitr neposuzoval ujednání o inkasních nákladech, poplatcích za správu portfolia, za evidenci podílových jednotek a jiných srážkách. Instituce nemohla podle Pojistné smlouvy účtovat na vrub kapitálové hodnoty vůbec žádné náklady, dokonce ani rizikové pojistné, což Instituce musela při uzavření smlouvy vědět. Protože však

Instituce uvedené náklady a rizikové pojistné strhávala, existuje zřejmý rozpor mezi zjištěnou vůlí Instituce a písemným obsahem Pojistné smlouvy, který způsobuje neplatnost Pojistné smlouvy.

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr se nevypořádal s tvrzením Navrhovatele, že Navrhovatel nebyl informován o poplatkové struktuře produktu, a naopak byl mylně informován o spořicí charakteru Pojistné smlouvy, přičemž Navrhovatel odkázal na kampaň „Takové lepší spoření“. Navrhovatel dále odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2018, č. j. 25 Co 430/2017 – 190, z kterého podle Navrhovatele vyplývá, že by finanční arbitr měl shledat Pojistnou smlouvu neplatnou pro rozpor s § 4 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, neboť jako zájemce o pojištění nebyl seznámen s nákladovou strukturou pojištění.

Navrhovatel tvrdí, že míra převzatého rizika v Pojistné smlouvě byla s ohledem na sjednanou délku pojistné doby pouze formální a Pojistná smlouva proto měla zjevně primárně sloužit k investičním účelům, nikoliv k převzetí rizika, čímž došlo k obcházení zákona.

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr v rozporu se zákonem snížil nárok Navrhovatele, když nezjistil úmysl Instituce bezdůvodně se obohatit a současně odmítl námitku Navrhovatele, že námitka promlčení vznesená v řízení Institucí je v rozporu s dobrými mravy. Podle Navrhovatele v řízení byly prokázány skutečnosti prokazující vědomost Instituce o neplatnosti Pojistné smlouvy. Ta vyplývá mj. ze skutečnosti, že Instituce uzavřela Pojistnou smlouvu bez vážné vůle, protože nikdy nezamýšlela poskytnout Navrhovateli pojistné plnění v rozsahu sjednaném Pojistnou smlouvou, a dále ze skutečnosti, že Instituce v době přijímání pojistného znala stanovisko České národní banky ze dne 2. 5. 2012 uveřejněné v částce 6/2012, podle kterého měla poskytnout Navrhovateli úplné, aktuální a nezkrácené údaje o nabízeném pojištění, Instituce přitom vědomě snižovala kapitálovou hodnotu pojištění o nesjednané náklady, poplatky a rizikové pojistné.

Navrhovatel namítá, že Instituce vznesla námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy. Podle Navrhovatele musí finanční arbitr zohlednit okolnosti, za nichž se formovaly vztahy mezi účastníky, a v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1003/2014. Finanční arbitr musí podle tvrzení Navrhovatele přihlídnout zejména k důvodům neplatnosti Pojistné smlouvy, které způsobila výlučně Instituce, když připravila návrh Pojistné smlouvy v rozporu se zákonem, a okolnostem, za nichž byla Pojistná smlouva uzavřena, jako je nevyváženost smluvních stran a časová asymetrie mezi plněním Navrhovatele a Instituce. Dále musí finanční arbitr zohlednit hledisko spravedlnosti, protože Instituce se námitkou promlčení snaží profitovat právě z časové asymetrie vzájemných plnění. Navrhovatel dále argumentuje, že Instituce vznáší námitku promlčení vůči plnění, které jí v případě platnosti Pojistné smlouvy nemělo připadnout, protože Navrhovatel alokoval celé pojistné do kapitálové hodnoty negarantované tvořené podílovými jednotkami vnitřních fondů, která měla být vyplacena zpět Navrhovateli, a proto připuštěním námitky promlčení Instituce získá více, než by získala v případě platnosti Pojistné smlouvy. Finanční arbitr musí vzít v úvahu rovněž zásadu poctivosti a skutečnost, že promlčecí doba pro vydání nároku Navrhovatele uběhla v době, kdy se cítil být plně vázán Pojistnou smlouvou. Dále je nutné zohlednit rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. 28 Cdo 329/2010, podle kterého námitku promlčení může vznést účinně pouze osoba, která se dovolává právní jistoty v dobré víře. Navrhovatel tvrdí, že Instituce námitku promlčení v dobré víře nevznáší, když o důvodech neplatnosti musela vědět.

Navrhovatel tvrdí, že se poprvé o skutečnostech zakládajících počátek běhu subjektivní promlčecí doby dozvěděl až na základě konzultace s právním zástupcem dne 23. 2. 2017.

V případě, že finanční arbitr dojde k závěru o platnosti Pojistné smlouvy, Navrhovatel namítá, že odkupné bylo vyčísleno v nesprávné výši, a proto opakovaně požaduje, aby si finanční arbitr obstaral u Instituce podklady pro výpočet odkupného z kapitálové hodnoty pojištění nesnížené o neoprávněně strhávané náklady, poplatky a rizikové pojistné.

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr založil své rozhodnutí na právních závěrech, které nemají skutkový základ, a že se finanční arbitr nevypořádal se všemi námitkami Navrhovatele, což činí Nález nezákonným a nepřezkoumatelným. Navrhovatel navrhuje, aby finanční arbitr analogicky v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu výrok II. Nálezu zrušil a věc znovu projednal v rámci prvoinstančního řízení, případně, aby finanční arbitr výrok II. Nálezu změnil tak, že Instituce je povinna zaplatit Navrhovateli částku 48.667 Kč včetně úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně ode dne 5. 5. 2017 do zaplacení.

4. Námítky Instituce proti Nálezu

Instituce nesouhlasí se závěry finančního arbitra a podává námítky do výroků I. a III. Nálezu.

Pokud jde o závěr finančního arbitra o neplatnosti ujednání o počátečních a správních nákladech, Instituce namítá, že existence těchto nákladů zcela zřejmě vyplývá z čl. 1 bodu 3 Doplnkových pojistných podmínek, označeném jako „Náklady a poplatky“, se kterým byl Navrhovatel prokazatelně seznámen. Součástí pojistného jsou přirozeně i náklady související s Pojistnou smlouvou, které jsou zahrnuty ve výši pojistného stanovené podle pojistně technických zásad takovým způsobem, aby jejich výše umožňovala Instituci splnit své závazky obsažené v Pojistné smlouvě. Instituce argumentuje, že konkrétní částky (náklady) pojištění vychází z interního nastavení pojistně matematických zásad pojistitele, přičemž v době uzavření Pojistné smlouvy Instituci nevyplývala povinnost o těchto zásadách Navrhovatele informovat.

Instituce tvrdí, že Navrhovatel svým podpisem na Pojistné smlouvě potvrdil, že mu byly předány jak Všeobecné pojistné podmínky, tak Doplnkové pojistné podmínky a že se s jejich obsahem seznámil. Navrhovateli tak byla existence počátečních a správních nákladů známa již od počátku a Navrhovatel měl dostatečné informace o nákladovosti produktu. Ujednání o strhávání počátečních a správních nákladů podle čl. 1 bod 3 Doplnkových pojistných podmínek je tak podle Instituce dostatečně určité a není důvod je považovat za neplatné.

Instituce argumentuje, že kapitálová hodnota se skládá z kapitálové hodnoty s garantovanou úrokovou mírou a kapitálové hodnoty negarantované. Kapitálová hodnota negarantovaná v sobě zahrnuje kapitálovou hodnotu s vyhlášenou úrokovou mírou a kapitálovou hodnotu tvořenou podílovými jednotkami jednotlivých vnitřních fondů.

Pokud jde o rizikové pojištění, odkazuje Instituce na bod 2.5 Doplnkových pojistných podmínek, podle kterého se kapitálová hodnota snižuje o rizikové pojištění, počáteční a správní náklady a další náklady a současně se zvyšuje o zaplacené pojištění. Jedná se o pohyb finančních hodnot v časovém úseku jednoho zúčtovacího období, kdy se od kapitálové hodnoty navýšené o zaplacené pojištění odečítají částky rizikového pojištění za pojištění sjednaná smlouvou a náklady spojené s pojištěním.

Instituce argumentuje, že závazky spojené s uzavřeným životním pojištěním nejsou rozúčtovány mezi jednotlivé kapitálové hodnoty, ale jsou hrazeny pouze z kapitálové hodnoty s garantovanou úrokovou mírou. Do kapitálové hodnoty garantované je umístěna taková část běžného pojištění, která pokryje závazky s uzavřenou pojistnou smlouvou životního pojištění a dále pak taková část pojištění, kterou do této kapitálové hodnoty alokoval sám pojistník. Instituce namítá, že za účelem poskytnutí pojištění ochrany je nezbytné, aby část běžného pojištění byla umístěna do kapitálové hodnoty s garantovanou technickou úrokovou mírou, u níž nedochází k výkyvům z důvodu ceny podílových jednotek jako u jiných kapitálových hodnot tvořených podílovými jednotkami. Jelikož se od běžného pojištění primárně odečítají závazky související s pojištěním, lze až zbývající část pojištění považovat za část, kterou pojistník alokuje.

Pokud jde o promlčecí dobu nároku Navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení, Instituce namítá, že Navrhovatel měl vědomost o důvodech údajné absolutní neplatnosti již v okamžiku uzavření Pojistné smlouvy, neboť již v tomto okamžiku věděl o veškerých skutečnostech, na kterých nyní svou argumentaci o údajné neplatnosti Pojistné smlouvy

zakládá. Námitky Navrhovatele se týkají obsahu smluvní dokumentace, kterou měl při podpisu k dispozici. InSTITUTE nesouhlasí se závěrem finančního arbitra, že z předložených podkladů nevyplývá, ve kterém okamžiku Navrhovatel nabyl vědomost o důvodech neplatnosti Pojistné smlouvy, protože tuto vědomost musel získat již při uzavření Pojistné smlouvy, popř. nejdéle do dvou měsíců od jejího uzavření. Současný právní závěr o údajné neplatnosti Pojistné smlouvy je pouze závěrem právním, nicméně tvrzené důvody neplatnosti existovaly již v době jejího uzavření, a proto podle InSTITUTE je nutné na běh promlčecí doby použít subjektivní dvouletou promlčecí dobu. Nepromlčené jsou tak pouze platby pojistného učiněné po 19. 5. 2015 v celkové výši 11.000 Kč.

InSTITUTE dále namítá, že není pasivně legitimována co do vydání bezdůvodného obohacení v části účtovaných počátečních nákladů v celkové výši 39.544 Kč, protože v této části se na úkor Navrhovatele obohatil pojišťovací zprostředkovatel, kterému byla vyplacena provize za sjednání Pojistné smlouvy.

InSTITUTE souhlasí se závěrem finančního arbitra, podle kterého nezjistil úmysl InSTITUTE bezdůvodně se obohatit na úkor Navrhovatele. InSTITUTE je nadále přesvědčena o platnosti Pojistné smlouvy. InSTITUTE odmítá, že by Navrhovatel úmyslně nepodala informace o nákladové struktuře Pojistné smlouvy, naopak všechny informace vyplývaly z Všeobecných a Doplnkových pojistných podmínek. Navrhovatel věděl, že uzavírá pojistný produkt a znal podmínky pojištění. InSTITUTE na druhé straně převzala riziko, že vyplatí oprávněné osobě pojistné plnění ve výši sjednané pojistné částky.

InSTITUTE odmítá, že by byl Navrhovatel z její strany uveden v omyl, jde pouze o snahu Navrhovatele vyvázat se ze smluvního vztahu. InSTITUTE na své námitce promlčení trvá, uzavření Pojistné smlouvy proběhlo v souladu s právním řádem a námitka promlčení tak není vznesena v rozporu s dobrými mravy.

S ohledem na výše uvedené InSTITUTE navrhuje, aby finanční arbitr Nález zrušil a nárok Navrhovatele zamítl.

5. Řízení o námitkách

Zákon o finančním arbitrovi zaručuje podle § 16 odst. 1 stranám sporu právo podat proti nálezů finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezů; včasné podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil Námitky Navrhovatele a InSTITUTE jako přípustné odůvodněné námitky ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81, 82 a 83 správního řádu.

Finanční arbitr vedle posouzení správnosti Nálezů současně posoudil, zda v řízení postupoval v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, především zda byl k vydání Nálezů příslušný, zda nepřekročil svou pravomoc, zda v řízení postupoval v souladu s procesně-právními předpisy, zejména zda dbal a šetřil práv účastníků řízení, jednal v souladu se zásadou legitimního očekávání, nezneužil správního uvážení, účastníky řízení řádně poučoval či zda neporušil některou další ze základních zásad činnosti správních orgánů vtělených do úvodních ustanovení správního řádu, případně jestli k takovému závěru není alespoň důvodné podezření.

Finanční arbitr ve věci samé v mezích své pravomoci a působnosti dané zákonem o finančním arbitrovi rozhodl dne 5. 11. 2018 Nálezem, tedy takovou formou rozhodnutí, kterou mu ukládá § 15 zákona o finančním arbitrovi. Vzhledem k povaze věci a její složitosti

je finanční arbitr toho názoru, že v řízení postupoval bez průtahů a rozhodl v přiměřené lhůtě (§ 6 správního řádu, § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi). Finanční arbitr rozhodl Nálezem podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy, jak mu ukládá § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, respektoval přitom zásadu legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Nález obsahuje jak výrokovou část, tak detailní odůvodnění a poučení účastníků řízení (§ 15 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi). Odůvodnění Nálezu zachycuje veškeré úvahy finančního arbitra a provedené právní posouzení zjištěného skutkového stavu, včetně uvedení všech právních předpisů, které finanční arbitr aplikoval, a vypořádání se se všemi relevantními podklady, které měl finanční arbitr k dispozici od účastníků řízení a které si v řízení i sám vyžádal.

Finanční arbitr nepovažuje za nutné znovu definovat a vykládat sporná ujednání Pojistné smlouvy tak, jak učinil v Nálezu, ani vyjadřovat se k těm námitkám, které účastníci řízení vznesli již v řízení před vydáním Nálezu a nedoložili je jinými podklady. Smyslem vypořádání tvrzení účastníků řízení a hodnocení podkladů v řízení před finančním arbitrem není, stejně jako v řízení soudním, podrobné vyvracení každého tvrzení účastníků a provádění každého předloženého či označeného podkladu. V tomto směru finanční arbitr odkazuje na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že „[n]jením porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“.

Tvrzení Navrhovatele, že se finanční arbitr s některými jeho námitkami v Nálezu nevypořádal tak není pravdivé, neboť finanční arbitr v souladu s citovaným rozhodnutím Ústavního soudu svou ucelenou argumentací vypořádal námitky Navrhovatele beze zbytku. Pokud jde o Navrhovatelem žádaný postup podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. aby finanční arbitr zrušil Nález ve výroku II. a věc projednal v novém řízení, nejsou pro něj nejen splněny podmínky, ale ani jej zákon o finančním arbitrovi neumožňuje. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi může finanční arbitr nález pouze potvrdit nebo změnit.

Finanční arbitr po posouzení průběhu řízení a všech úkonů v řízení s ohledem na výše uvedené nezjistil, že by v řízení nepostupoval v souladu s právními předpisy a nerespektoval při tom rovněž zásady řízení před finančním arbitrem podle zákona o finančním arbitrovi a zásady správního řízení obsažené v § 2 – 8 správního řádu.

5.1. Neplatnost ujednání o nákladech a rizikovém pojistném

Vzhledem ke skutečnosti, že v Námitkách Instituce pouze opakuje argumenty, které již finanční arbitr vypořádal v Nálezu, finanční arbitr pouze ve stručnosti shrnuje, že počáteční a správní náklady, stejně jako rizikové pojistné, musí být upraveny takovým způsobem, ze kterého bude nepochybná jejich výše, např. jako 10 % ročního pojistného nebo formou konkrétního vzorce, na základě kterého by byla výše těchto nákladů určitelná.

Finanční arbitr znovu odkazuje na závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 573/2005, že „[z]ávěr o neurčitosti právního úkonu předpokládá, že ani jeho výkladem nelze dospět k nepochybnému poznání, co chtěl účastník projevit“, tedy že právní úkon je určitý, pokud lze jeho obsah zjistit výkladem.

Způsob, jakým jsou náklady a rizikové pojistné upraveny v Doplnkových pojistných podmínkách však nedává jakékoliv výkladové vodítko pro určení jejich faktické výše, protože čl. 1 body 3.1, 1.6 a 1.7 Doplnkových pojistných podmínek odkazují na pojistné technické zásady, které Pojistná smlouva, Všeobecné pojistné podmínky ani Doplnkové pojistné podmínky blíže nevymezují, a tudíž nelze jejich obsah poznat, a to ani za pomoci výkladových pravidel. Daná ujednání čl. 1 bodů 3.1, 1.6 a 1.7 jsou proto ve smyslu § 37

odst. 1 starého občanského zákoníku neurčitá, závisí-li určení nákladů a rizikového pojistného na pojistně technických zásadách, které Pojistná smlouva, Všeobecné ani Doplňkové pojistné podmínky nedefinují.

Skutečnost, že právní předpisy nestanoví náklady, poplatky a rizikové pojistné jako podstatnou náležitost pojistných smluv, neznamená, že by smluvní strany pojistné smlouvy neměly povinnost dodržovat obecné náležitosti kladené na každý právní úkon, tedy jeho určitost a srozumitelnost. Pojistná smlouva sjednává pojištění rezervotvorné, tj. pojišťovna nespotřebovává celé zaplacené pojistné na krytí rizik a poplatků, ale vytváří rezervu, resp. kapitálovou hodnotu, která je Navrhovateli vyplacena v případě dožití nebo kterou poníženou o poplatky Instituce vyplatí Navrhovateli v případě předčasného ukončení pojištění. Z výše uvedeného je tedy patrné, že výše strhávaného rizikového pojistného a poplatků (nákladů) má podstatný vliv na výši plnění při dožití či na výši odkupného. Z tohoto důvodu finanční arbitr konstatuje, že u Pojistné smlouvy není ujednání o strhávání nákladů nebo rizikového pojistného žádným minoritním ujednáním, ale je ujednáním zásadním, pro nějž není požadavek na určité sjednání nepřiměřený.

Finanční arbitr je přesvědčen, že odkazují-li ujednání Doplňkových pojistných podmínek na dokument (pojistně technické zásady) obsahující způsob výpočtu nákladů a rizikového pojistného, který je Navrhovateli objektivně nepřístupný (finanční arbitr na základě vyjádření Instituce zná pouze mechanismus výpočtu počátečních a správních nákladů), a se kterým Instituce Navrhovatele před uzavřením smlouvy neseznámila, jedná se o způsob ujednání nákladů a rizikového pojistného, který je neurčitý a ve smyslu § 37 odst. 1 starého občanského zákoníku neplatný.

Finanční arbitr tak setrvává na závěru, že ujednání čl. 1 bodů 1.6, 1.7 a 3.1 Doplňkových pojistných podmínek o strhávání rizikového pojistného, počátečních, správních nákladů jsou neurčitá, a tudíž neplatná ve smyslu § 37 odst. 1 starého občanského zákoníku.

5.2. Částečná neplatnost Pojistné smlouvy versus neplatnost Pojistné smlouvy jako celku

Finanční arbitr již v části 5.4.5 Nálezu řádně odůvodnil, z jakých důvodů nemohou být jednotlivá neplatná ujednání oddělitelná od ostatních ujednání Pojistné smlouvy. Finanční arbitr nemohl z ničeho dovodit, že nebylo smluvní vůlí Instituce strhávat si náklady podle pojistně technických zásad a že pro ni toto ujednání nebylo klíčové, což Instituce ve svých námitkách ani nepopírá.

Skutečnost, zda je jednotlivé ustanovení oddělitelné od ostatních, se musí posuzovat s ohledem na vůli obou smluvních stran, a nikoliv pouze s ohledem na vůli jedné smluvní strany, neboť smlouva je výsledkem souhlasného projevu obou stran (akceptací návrhu). Finanční arbitr nemohl z ničeho dovodit, že by Instituce Pojistnou smlouvou uzavřela bez ujednání o nákladech, které představují podstatnou složku její ekonomické činnosti.

Finanční arbitr tedy trvá na svém závěru učiněném v Nálezu o neoddělitelnosti ujednání o nákladech a dalších neplatných smluvních ujednání.

Pokud Navrhovatel souhlasí se závěrem finančního arbitra o neplatnosti Pojistné smlouvy, ale nesouhlasí s důvody, kvůli kterým finanční arbitr shledal neplatnost Pojistné smlouvy (neurčitost ujednání o počátečních a správních nákladech), odkazuje finanční arbitr na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. I. ÚS 191/12, ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1564/2010, ve kterém soud judikoval, že „[z]a nedůvodnou pak považuje dovolací soud námitku dovolatele, že se odvolací soud nevypořádal se závěrem soudu prvního stupně, že smlouva o půjčce je neplatná i podle ustanovení § 196a odst. 3 obč. zák. Shledal-li totiž odvolací soud neplatnost smlouvy o půjčce z důvodů podle ustanovení § 196a odst. 1 obč. zák. nebylo pro rozhodnutí ve věci potřebné, aby zkoumal, zda je neplatná i z jiného důvodu“ a dále též na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 705/2001, ve kterém soud judikoval, že „[o]tázka právního posouzení skutkových zjištění, která soud učinil, je

pouze věci soudu, přičemž soud není vázán právními závěry, které z těchto skutkových zjištění učinil účastník řízení. Jestliže tedy soud dospěl k tomu závěru, že tvrzení žalované o neplatnosti smlouvy je důvodné, není již rozhodující, že shledal jiný důvod neplatnosti, než ke kterému dospěla žalovaná. Jinými slovy, jestliže soud prvního stupně ze skutkových zjištění o obsahu posuzované smlouvy dovodil, že těmto skutkovým zjištěním je třeba přiřadit jako důvod neplatnosti smlouvy neurčitost předmětu plnění, nikoli nemožnost plnění (jak kvalifikovala uvedená skutková tvrzení žalovaná), nelze mu vytýkat nesprávné právní posouzení z hlediska porušení zásady koncentrace řízení. Jak správně uvedl odvolací soud, právní závěry žalované nejsou pro posouzení jejich námitek rozhodné. Rozhodná jsou pouze její skutková tvrzení a tato tvrzení závěr, že je smlouva neplatná, obsahovala“.

Vzhledem k výše uvedenému již finanční arbitr považuje za rozporné se zásadou procesní ekonomie, aby se detailně vypořádával s argumentací Navrhovatele o rozporu obsahu Pojistné smlouvy s vůlí Instituce a s tvrzenými vadami předsmluvní fáze, které Navrhovatel uvedl pro absolutní neplatnost Pojistné smlouvy, neboť finanční arbitr dovodil absolutní neplatnost již pro neurčitost nákladové struktury Pojistné smlouvy, a další zjištění by již neměla žádný vliv na závěr o absolutní neplatnosti Pojistné smlouvy.

5.3. K námítce neúplného zjištění výše nákladů strhávaných Institucí a neprovedeným důkazům

Finanční arbitr vycházel při svém rozhodování z podkladů předložených Navrhovatelem a Institucí, ať již samostatně nebo na jeho vyžádání, a tyto shromážděné podklady považoval za dostačující pro rozhodnutí ve věci neplatnosti Pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení. Finanční arbitr shledal, že pro rozhodnutí o neplatnosti Pojistné smlouvy je rozhodující zjištění neurčitosti ujednání o počátečních a správních nákladech a případná neurčitost ujednání o dalších nákladech a poplatcích účtovaných v souvislosti s Pojistnou smlouvou nemůže ovlivnit výrok o její neplatnosti. Výše nákladů strhávaných Institucí není v Pojistné smlouvě ani pojistných podmínkách stanovena, proto by bylo rozporné se zásadou procesní ekonomie, aby finanční arbitr v Nálezu, kterým prohlásil absolutní neplatnost Pojistné smlouvy kvůli neurčitě sjednané nákladové struktuře, dále zjišťoval, jaké všechny náklady byly účtovány a velmi složitě ověřoval jejich výši. Navíc ověření skutečnosti, zda Instituce sdělila všechny svoje stržené náklady a poplatky, by nijak meritorně neovlivnilo rozhodnutí. Finanční arbitr tedy uzavírá, že nepochybil, když nezjišťoval výši dalších nákladů a poplatků strhávaných Institucí.

Ze stejného důvodu si finanční arbitr u Instituce nevyžádal podrobný výpočet odkupného, když v řízení zjistil, že ujednání o odkupném bylo v Pojistné smlouvě sjednáno neurčitě. V případě neplatnosti Pojistné smlouvy má oprávněná strana smlouvy nárok na vydání bezdůvodného obohacení, zatímco odkupné je plněním ze smlouvy.

Finanční arbitr dále nezjišťoval informace ke kampani „Takové lepší spoření“, když Navrhovatel v řízení před vydáním Nálezu na tuto kampaň neodkazoval. Navrhovatel nadto v Námítkách Navrhovatele nijak nekonkretizoval, zda byl v rámci dané kampaně osloven a kým, jaké informace mu byly v rámci této kampaně předány, jaké konkrétní informace by měl finanční arbitr zjišťovat, co by tyto informace měly prokazovat v daném konkrétním vztahu Navrhovatele s Institucí a jak by tato zjištění ovlivnila rozhodnutí ve věci.

5.4. Námítka promlčení

Finanční arbitr opakovaně odkazuje na příléhavé závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 33 Odo 938/2002, konkrétně k získání úmyslného bezdůvodného obohacení, že je „*nutno prokázat existenci vědomosti žalovaného o tom, že při uzavírání smlouvy o sdružení a při přijetí vkladu od žalobkyně musel žalovaný skutečně vědět nebo být minimálně srozuměn (úmysl nepřímý) s tím, že přijetím finanční částky na svůj účet se bezdůvodně obohacuje. Takové skutkové závěry by přitom musely vyplynout z dokazování*

provedeného v tomto řízení, neboť Nejvyšší soud ČR je vázán skutkovými zjištěními, která učinil na základě provedeného dokazování odvolací soud. V průběhu řízení však nebyla prokázána vědomost žalovaného o tom, že může získat bezdůvodné obohacení, a že s tímto následkem svého jednání byl srozuměn. Z dokazování naopak vyplynulo, že po uzavření smlouvy a vložení finančních prostředků žalobkyní na účet žalovaného, vyplatil žalovaný žalobkyni úroky z jejího vkladu. Nelze akceptovat názor dovolatelky, že úmysl bezdůvodně se obohatit lze dovodit již z toho, že činnost žalovaného je podle platné právní úpravy zakázána“. Instituce do dnešního dne tvrdí, že Pojistná smlouva je platná. Finanční arbitr ze shromážděných podkladů nezjistil skutečnosti prokazující úmysl Instituce bezdůvodně se obohatit na úkor Navrhovatele.

Finanční arbitr setrvává na závěru, že v řízení nezjistil, že by se Instituce nechovala v souladu s Pojistnou smlouvou, kterou považovala za platnou, nebo že by nebyla připravena Navrhovateli plnit v případě nastalé pojistné události. Navrhovatel své tvrzení, že Instituce měla úmysl, ať přímý nebo nepřímý, se bezdůvodně obohatit na úkor Navrhovatele, ničím nedoložil.

Z předložených podkladů finanční arbitr nezjistil, že by k promlčení uplatněného nároku Navrhovatele došlo vinou Instituce nebo že by námitka promlčení byla projevem zneužití práva na úkor Navrhovatele, natož pak, aby některý z těchto důvodů byl naplněn v tak výjimečné intenzitě, která by odůvodňovala odepření možnosti uplatnit námitku promlčení.

Jestliže Navrhovatel k rozporu námítky promlčení argumentuje zejména porušením povinností na straně Instituce a poukazuje na skutečnosti, že Instituce vypracovala Pojistnou smlouvu s vadami způsobujícími její neplatnost, jedná se o vylíčení skutkového základu podaného návrhu, nikoli však o popis zvláštních okolností navozujících rozpor námítky promlčení s dobrými mravy.

K argumentaci Navrhovatele, že Instituce úmyslně nesjednala s Navrhovatelem náklady a že tedy není v dobré víře, odkazuje finanční arbitr na závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 33 Odo 938/2002, které potvrzují, že skutkové závěry o vědomosti Instituce, že přijímá plnění, které jí po právu nenáleží, a bezdůvodně se tak obohacuje na úkor Navrhovatele, by musely vyplývat ze shromážděných podkladů, přičemž ze spisového materiálu tato vědomost Instituce nevyplývá. Finanční arbitr musí dále odmítnout jako nedůvodnou i námitku Navrhovatele, že úmysl Instituce bezdůvodně se obohatit na úkor Navrhovatele lze dovodit v souvislosti s úředním sdělením České národní banky ze dne 2. 5. 2012 publikovaném dne 14. 5. 2012, když vydané úřední sdělení není způsobilé jakkoli prokázat úmysl Instituce bezdůvodně se obohatit na úkor Navrhovatele. Jak již finanční arbitr vysvětlil výše, úmyslné jednání by muselo být v konkrétním vztahu Navrhovatele s Institucí v řízení prokázáno, nelze jej pouze dovozovat, a to ani na základě úředních sdělení České národní banky.

Instituce v dobré víře přijímala pojistné, neboť se domnívala, že přijímá pojistné do platné Pojistné smlouvy. Finanční arbitr tak konstatuje, že dobrá víra Instituce o tom, že přijaté pojistné je jejím majetkem, trvá až do pravomocného rozhodnutí, že Pojistná smlouva je neplatná.

Zákonodárce včlenil do starého občanského zákoníku lhůty pro uplatnění práva domáhat se vydání bezdůvodného obohacení (náhrady škody) za účelem zachování právní jistoty ve vzájemných vztazích, jakož i k ochraně legitimního očekávání. Pod spravedlivým a rovnovážným uspořádáním práv a povinností vyplývajících z neplatné pojistné smlouvy není možné bez dalšího spatřovat jen právo na vrácení toho, co si smluvní strany vzájemně plnily; naopak je potřeba brát v úvahu veškerá zákonná práva a povinnosti, která se na posuzovanou situaci vztahují, a to včetně ustanovení o promlčení práv.

Finanční arbitr na základě shromážděných podkladů nezjistil, že by Instituce vznesla námitku promlčení za jiným účelem než jako obranu proti uplatněnému nároku.

K námitce Navrhovatele, že v případě uplatnění námitky promlčení by Instituce z Pojistné smlouvy dostala více finančních prostředků, než v případě, kdyby Pojistná smlouva byla platná, finanční arbitr odkazuje na závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 18. 6. 2008, sp. zn. 33 Odo 918/2006, že „[c]ílem právní úpravy institutu promlčení v občanskoprávních vztazích je pobízet oprávněný subjekt (věřitele) pod určitou sankcí k tomu, aby vykonal svá práva včas, tj. v přiměřených - promlčecích - dobách u soudu a tak, aby donekonečna (a tedy neúnosně) nemohl oddalovat požadavek splnění od povinného subjektu (dlužníka). Smyslem institutu promlčení je čelit vzniku a existenci dlouhotrvajících práv a povinností provázených často i jejich určitou nejistotou, nejasností a pochybností. Má-li možnost promlčení nároku plnit pobídkovou funkci vůči věřiteli, pak zároveň přispívá k tomu, aby dlužník nebyl po časově neomezenou dobu vystaven ze strany věřitele hrozbě podání úspěšné žaloby.“

Finanční arbitr tedy zdůrazňuje, že smyslem institutu promlčení je přispět k právní jistotě (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3825/2011: „...neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje“).

Promlčení tedy slouží v dlouhodobých smluvních vztazích právní jistotě, mimo jiné tím, že promlčení brání tomu, aby bylo ekonomicky velmi výhodné platnost smluvního vztahu zpochybnit.

Nelze odhlédnout od skutečnosti, že neplatnosti smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení se dovolává Navrhovatel a nikoliv Instituce. Je tedy na Navrhovateli, aby zvážil, zda je pro něj ekonomicky příznivé domáhat se vydání bezdůvodného obohacení nebo zda by ho takové jednání ekonomicky poškodilo, např. za situace, kdy je nepromlčená částka pojistného nižší než odkupné.

Ustanovení § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi sice stanoví, že „[ř]ízení se zahajuje na návrh navrhovatele“, nicméně žádné ustanovení zákona o finančním arbitrovi neukládá, že výsledek musí být pro navrhovatele příznivý, ba naopak podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi „[a]rbitr je povinen rozhodovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy“, tudíž výsledek řízení pro navrhovatele může být i negativní (např. navrhovatel obdrží méně než instituce nabízela smírně, navrhovatel obdrží jako vydání z bezdůvodného obohacení nižší částku než by činilo odkupné, kdyby pojistná smlouva byla platná atd.).

Finanční arbitr uzavírá, že neshledal, že by Instituce při vznesení námitky promlčení nebyla v dobré víře nebo že by námitku promlčení vznesla v rozporu s dobrými mravy.

Finanční arbitr současně nesouhlasí s námitkou Instituce, že Navrhovatel věděl o důvodech neplatnosti již v době uzavření Pojistné smlouvy, a odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, z níž vyplývá, že okamžik, ke kterému lze vztáhnout počátek subjektivní promlčecí lhůty práva na vydání bezdůvodného obohacení, se váže k prokazatelné, nikoliv předpokládané vědomosti oprávněného o skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit, že smlouva, podle které si strany plnily, je neplatná, a že na jeho úkor došlo k bezdůvodnému obohacení a kdo je získal (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5129/2014). Skutečnost, že Navrhovatel disponoval v okamžiku uzavření Pojistné smlouvy všemi informacemi proto, aby dovodil, že Pojistná smlouva je neplatná, je pouhým předpokladem pro to, aby Navrhovatel takovou vědomost fakticky nabyl. Nedokazuje však, že tuto vědomost skutečně a prokazatelně nabyl.

Finanční arbitr ani po opakovaném posouzení počátku subjektivní promlčecí doby nemůže než setrvat na závěru, že nezjistil, že by se Navrhovatel dozvěděl o stržených nákladech dříve než v únoru roku 2017, ke kterému je datované sdělení Instituci o stavu pojištění a které v řízení předložil sám Navrhovatel, a setrvává tak na použití tříleté subjektivní promlčecí doby a zjištěné povinnosti Instituce uhradit Navrhovateli z titulu bezdůvodného obohacení částku 17.000 Kč, jak podrobně odůvodnil v kapitole 5.5 Nálezu.

Námítku Instituce, že není pasivně legitimovaná co do výše provize, kterou následně vyplatila pojišťovacímu zprostředkovateli, finanční arbitr řádně vypořádal již v kapitole 5.5 Nálezu. Finanční arbitr opakovaně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. 33 Odo 1615/2006, ze kterého vyplývá, že v případě vypořádání vztahů z bezdůvodného obohacení z neplatné smlouvy jsou ve vzájemném vztahu pouze její smluvní strany. Ačkoliv tedy Instituci mohla vzniknout vynaložením nákladů na uzavření neplatné Pojistné smlouvy finanční újma, finanční arbitr neshledává žádné předpoklady k tomu, aby za tuto újmu byl Instituci odpovědný Navrhovatel.

5.5. *K úrokům z prodlení*

Finanční arbitr v kapitole 5.6 Nálezu podrobně odůvodnil, kdy se Instituce dostala do prodlení s vydáním bezdůvodného obohacení, stejně jako to, že promlčení části nároku má vliv na právo na úroky z prodlení.

Navrhovatel nenamítá, že by finanční arbitr rozhodl v této části nesprávně, jen žádá přiznání úroků z celé částky bezdůvodného obohacení, kterou požadoval v návrhu na zahájení řízení bez ohledu na částečné promlčení jeho nároku.

Vzhledem ke skutečnosti, že finanční arbitr na svých závěrech ohledně promlčení setrvává, nezbyvá mu než setrvat i na výši úroků z prodlení, tak jak ji vyčíslil v Nálezu.

6. K výrokům rozhodnutí

Finanční arbitr neshledal, že by ve věci určení neplatnosti Pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení Navrhovateli rozhodl věcně nesprávně z důvodů namítaných Navrhovatelem a Institucí, a setrvává tak na svém právním závěru, že Pojistná smlouva je neplatná a že Instituce je povinna vydat Navrhovateli bezdůvodné obohacení ve výši 17.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 17.000 Kč od 5. 5. 2017 do zaplacení. Protože 10 % z částky, kterou je Instituce povinna zaplatit Navrhovateli nepřekračuje minimální sazbu sankce podle § 17a zákona o finančním arbitrovi, potvrzuje finanční arbitr výrok III. Nálezu.

Na základě výše uvedené skutečnosti rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručení nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*in případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – datová schránka zástupce ubwseyg
Instituce – datová schránka zástupce 5pcgssn

